

Música religiosa del segle XXI per al segle XXI

Ds, 7/03/2015 per Cori Casanova

[A la intempèrie](#)

Aquest divendres 6 de març, la Basílica de Santa Maria del Pi es va [omplir](#) de públic que volia [sentir](#) el Cor de la Ràdio de Letònia, Latvian Radio Choir, interpretant música religiosa d'**Arvo Pärt** i de **Bernat Vivancos**. Arvo Part, de 80 anys, és el compositor contemporani viu més interpretat.

Bernat Vivancos (1973), és compositor reconegut internacionalment, professor de l'ESMUC (Escola Superior de Música de Catalunya) i fins fa poc va ser director de l'Escolania de Montserrat.

No és aquest l'espai per a una crítica musical, que ja faran els [experts](#) amb més fonament. Però sí voldria fer algunes reflexions que se'm suggereixen després d'haver fruit d'una música contemplativa, mística, transparent, amb una interpretació difícilment repetible per la difícil unió entre professionalitat i honestat, delicadesa i expressivitat.

Primer: posar en relleu com un compositor d'edat avançada i un compositor jove decideixen expressar musicalment l'experiència religiosa, i ho fan, cadascú a la seva manera, amb un llenguatge contemporani que va de l'intimisme meditatiu minimalista a l'expressivitat vocal més explícita, potent i densa.

Segon: l'ambient que es va crear gràcies a la unió íntima entre partitura i interpretació fou, i ho dic ben conscientment, de densa contemplació. Per als que esteu avesats als concerts entendreu que l'absència d'episodis de tos és rarament freqüent. L'ambient era d'un silenci dens, de quietud serena, tot i la incomoditat dels bancs propis de les nostres esglésies.

El silenci que es produïa després de cada obra i abans dels aplaudiments ho posava de manifest.

Tercer: les obres interpretades incloïen Magnificat, O Virgo splendens, Da pacem Domine, Nunc dimitis, Requiem aeternam....en versions dels dos compositors. Totes de la tradició cristiana. En un llenguatge musical que parlava al cor dels homes i dones del nostre temps, i els allí reunits així ho varen rebre. I això és possible. I un art contemporani d'identitat cristiana i de qualitat existeix, i és possible. Més enllà de la composició de "consum propi", necessària i valuosa, però que difícilment tindrà carta de ciutadania en els ambients musicals laics i no confessants.

Quart: Estic convençuda que aquesta experiència va obrir el cor de molta gent del públic a una experiència transcendent.

La música, la interpretació i l'espai -això mateix hauria estat molt més difícil en el marc del Palau de la Música que era qui organitzava el concert- ho varen fer possible.

Resum: Va ser bellesa oberta a la frontera, i camí cap a Déu. Va ser bo que el bisbe **Sebastià Taltavull** s'hi fes present, també com a reconeixement d'un cristià, músic de qualitat, com en Bernat Vivancos que quan se li ha demanat no ha dubtat

a col·laborar posant la seva música al servei de l'Església (recordem la magnífica obra "Avui és el dia" que es va [estrenar](#) a la Sagrada Família amb motiu de la celebració de l'Atri dels Gentils). I jo me'n vaig anar a dormir feliç perquè hi ha músics capaços d'expressar a través de la veu humana - misteri i possibilitat- l'anhel de tot ésser humà de sentir en el seu cor que "el cel nou i la terra nova" són "ja , però encara no" entre nosaltres. I ho toquem amb la punta dels dits, i restem admirats, i entenem amb el cor i amb la raó, que val la pena continuar caminant si algú ens fa llum, com ells feren - compositor i intèrprets- divendres al vespre.